

1. מכילתא דרבי ישמעאל בא - מסכתא דפסחא פרשה א

נמצאת אתה אומר שלשה בנים הם אחד תבע כבוד האב וכבוד הבן. ואחד תבע כבוד האב ולא כבוד הבן. ואחד תבע כבוד הבן ולא כבוד האב. ירמיה תבע כבוד האב וכבוד הבן שנאמר נחנו פשענו ומרינו אתה לא סלחת (איכה ג מב) לכך נכפלה נבואתו שנאמר ועוד נוסף עליהם דברים (ירמיה לו לב) אליהו תבע כבוד האב ולא כבוד הבן שנאמר קנא קנאתי ליי' אלהי צבאות וגו' (מלכים א' יט י) ומה נאמר שם ויאמר ה' אליו לך שוב לדרכך מדברה דמשק וגומר ואת יהוא בן נמשי תמשח למלך על ישראל ואת אלישע בן שפט תמשח לנביא תחתיך שאין תלמוד לומר לנביא תחתיך אלא שאי איפשי בנבואתך. יונה תבע כבוד הבן ולא כבוד האב [שנאמר ויקם יונה לברוח וגו' מה כתיב] ויהי דבר יי' אל יונה שנית לאמר (יונה ג א) שנית נדבר עמו לא שלישית.

2. סנהדרין קד, א-ב

רבתי בגוים שרתי במדינות אמר רבא אמר רבי יוחנן: כל מקום שהן הולכין – נעשין שרים לאדוניהן. אמר רבא אמר רבי יוחנן: אמר הקדוש ברוך הוא, אני אמרתי 'וישכן ישראל במדבר עד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמו יערפו מל' – עכשיו יהיה בדרך מושבם. ודמעתה על לחיה, אמר רבא אמר רבי יוחנן: כאשה שבוכה על בעל נעוריה, שנאמר אלי כבתולה חגרת שק על בעל נעוריה.

3. יבמות טז, ב

ואמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן, מאי דכתיב: ידו פרש צר על כל מחמדיה? זה עמוזן ומואב, בשעה שנכנסו עובדי כוכבים להיכל, הכל נפנו על כסף וזהב, והם נפנו על ס"ת, אמרו: זה שכתוב בו לא יבא עמוזי ומואבי בקהל ה', ישרף באש. צוה ה' ליעקב סביביו צריו – אמר רב: כגון הומניא לפום נהרא.

4. איכה רבה, פרשה א, כא

כי אתה עשית. א"ר לוי משל למטרונא שאמר לה [המלך] אל תשאלי כלום לשכינותיך, ואל תשאלי מהם כלום, פעם אחת כעס עליה המלך טרדה חוץ לפלטיין, חזרה על כל שכינותיה ולא קבלוה, [והחזרה לפלטיין, אמר לה המלך הא אקישת אפך], אמרה לו אתה הוא שעשית שאמרת אל תשאלי לשכינותיך ואל תשאלי מהם כלום, אילו הווינא משאלה להון, ושאלה מנייהו, הוה חד מנהון חמי יתי בגו ביתיה ולא הות מקבלה יתי, כך בשעה ששילחו אוה"ע בכל מקום שברחו בו סיגרום, במזרח במערב בצפון ובדרום, במזרח כה אמר ה' על שלשה פשעי דמשק (עמוס א ג), במערב כה אמר ה' על שלשה פשעי עזה (שם שם /עמוס א' ו), בצפון כה אמר ה' על שלשה פשעי צור (שם שם /עמוס א' ט), בדרום כה אמר ה' על שלשה פשעי אדום (שם שם /עמוס א' יא). אמר הקדוש ברוך הוא לישראל אקישתון אפיכון, אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא ולא אתה עשית שאמרת לנו לא תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך (דברים ז ג), אילו הווינ מנסבין בנתין לבניהון, או נסבין מבנתהון לבנין, הוין מנהון מחמי ברתא או חד מינן מחמי ברתן גביה, ולא הוה מקביל ליה, הוי כי אתה עשית.

5. יומא נד, א-ב

אמר רב קטינא: בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להן: ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה... דכתיב ואת כל קירות הבית מסב קלע... כרובים ותמרת ופטרי ציצים וצפה זהב מיישר על המחקה וכתוב כמער איש וליות. מאי כמער איש וליות? אמר רבה בר רב שילא: כאיש המעורה בלוייה שלו. אמר ריש לקיש: בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה, הוציאו לשוק ואמרו: ישראל הללו, שברכתן ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד הזילום, שנאמר כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה.

חידושי הריטב"א

הקשה הרב בן מיגאש ז"ל דהא בב"ב (צ"ט א') אמרינן שלא היו פניהם איש אל אחיו אלא כשהיו עושין רצונו של מקום... והנכון כמו שפי' הרא"ם ז"ל דהני נמי בנס היו מעורין עכשיו אלא שנעשה נס לרעה כדי לגלות ערותן.

6. בבא בתרא צט, א

כיצד הן עומדין? רבי יוחנן ור' אלעזר, חד אמר: פניהם איש אל אחיו, וחד אמר: פניהם לבית. ולמ"ד פניהם איש אל אחיו, הא כתיב: ופניהם לבית! לא קשיא: כאן בזמן שישאל רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום.